

И ето: възлизам нагоре
по урви и голи чукари.
Възлизам по пътища стръмни,
накичен с венци минзухари.
Планинският вятър ме среща,
размятал стоманени гриви,
и с медени устни целува
по клоните гълъби диви.

Къде ще се спрем тази вечер,
залутани двама в тъмата,
и кой ще ни бъде утеха
под тъмните буки в гората?
Не знаем. Летиме. Не мислим.
И с устрем нагоре извили,
потъваме в извори светли
с крила на орли лекокрили.

Потъваме. Чезнем. Гориме.
Потъваме с вятъра двама,
там дето света е очистен
от всяка лъжа и измама.
И спираме, с пламнали длани
дълбоко в простора небесен,
да слеем сърцата си вечни
на птиците с волната песен.